

TOP
Krimi

MILUJÚCI MANŽEL ALEBO CHLADNOKRVNÝ VRAH?
ÓNÁ BY PREDSA MALA VEDIET PRAVDU...

Fiona Barton

WDOVA

„NAJLEPŠÍ PSYCHOLOGICKÝ TRILER ROKA.“

Lisa Gardner

VDOVA

Fiona Barton

VDOVA

Z angličtiny preložil Otakar Kořínek

sloart

Copyright © Fiona Barton 2016
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2016
Translation © Otakar Kořínek 2016

ISBN 978-80-556-2257-6

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými a ani vo forme fotokópií, nahrávok, ani prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Garymu, Tomovi a Lucy,
bez ktorých by nič nemalo význam.

1

Streda 9. júna 2010

Vdova

Počujem, ako jej pod nohami na cestičke škrípe štrk. Hlasné kroky na vysokých podpätkoch. Už je takmer pri dverách, váha, odhŕňa si z tváre vlasy. Pekné oblečenie. Kabátik s veľkými gombíkmi, pod ním elegantné šaty a okuliare posadené navrchu hlavy. Nijaká Jehovova svedkyňa ani labouristka. Bude to novinárka, ale nezvyčajná. Dnes už moja druhá – tento týždeň štvrtá, a to je iba streda. Stavím sa, že povie: „Prepáčte, že vás obťažujem v takých ťažkých chvíľach.“ Všetci to hovoria a nahodia ten hlúpy výraz. Akoby im na tom záležalo.

Čakám, či zazvoní dva razy. Ten novinár dnes ráno dva razy nezazvonil. Niektorých tie neúspešné pokusy už strašne otravujú. Len čo odtiahnu prst zo zvončeka, odídu, čo najrýchlejšie zbehnú po cestičke k autám a preč. Môžu povedať šéfom, že klopali, ale ona tam nebola. Dojemné.

Táto zvoní dva razy. Potom hlasno, rytmicky klope. Ako policajť. Vidí, že vyzerám cez medzeru v mojich parádnych záclonách, a široko sa usmeje. Hollywoodsky úsmev, hovorievala moja mama. Potom zaklope znova.

Keď otvorím dvere, podá mi z prahu fľašu mlieka a povie: „Ak nechcete, aby vám zmizla, nemali by ste ju nechávať vonku. Môžem vojsť? Nedáme si čaj?“

Nemôžem dýchať, nieto hovoriť. Nachýli hlavu, znova sa usmeje. „Volám sa Kate,“ povie. „Kate Watersová, reportérka z *Daily Postu*.“

„Ja som...“ začnem, no vzápätí si uvedomím, že sa na to nepýtala.

„Viem, kto ste, pani Taylorová,“ povie. *Ste príbeh* – to zostane nevyslovené. „Nestojme tu,“ povie. A pri tých slovách sa akosi ocitne vnútri.

Som taká zarazená vývojom udalostí, že nevládzem prehovoriť, a ona berie moje mlčanie ako dovolenie vojsť s fľašou mlieka do kuchyne a uvariť mi čaj. Idem za ňou – nie je to veľká kuchyňa a trocha si tam prekážame, keď pobieha sem a tam, napúšťa do kanvice vodu a otvára všetky skrinky, hľadá šálky a cukor. Ja tam len tak stojím, nebránim jej.

Trcoje o kuchyni. „Aká príjemná, útulná kuchyňa – boďaj by aj moja takto vyzerala. Zariaďovali ste si ju sama?“

Mám pocit, akoby som sa rozprávala s kamarátkou. Rozhovor s novinárom som si takto nepredstavovala. Myslela som, že to bude podobné, ako keď človeka vypočúva polícia. Že to bude utrpenie, výsluch. To povedal môj manžel Glen. Ale akosi to tak nie je.

Odvetím: „Áno, vybrali sme biele skrinky a červené kľučky, lebo pôsobia tak sviežo.“ Stojím vo svojom dome a debatujem s novinárkou o svojej kuchyni. Glen by vyletel z kože.

„Tadiaľto?“ spýta sa a ja otvorím dvere do obývačky.

Nie som si istá, či ju tu chcem, alebo nie – neviem presne, čo cítim. No nepripadá mi správne, aby som teraz začala protestovať – už sedí so šálkou čaju v ruke a rozpráva. Zábavné, celkom jej pozornosť vychutnávam. Teraz, keď je Glen preč, cítim sa v tomto dome trochu osamelo.

A zdá sa, že ona má veci pod kontrolou. Padne mi celkom príjemne, že sa znova o mňa ktosi stará. Začínala som

panikáriť, že si budem musieť poradiť so všetkým sama, ale Kate Watersová vraví, aby som všetko nechala na ňu.

Vraj mám urobiť iba jediné, porozprávať jej všetko o svojom živote.

O mojom živote? V skutočnosti ju nezaujímam ja. Neprišla do môjho domu, aby počúvala o Jean Taylorovej. Chce vedieť pravdu o ňom. O Glenovi. O mojom manželovi.

Viete, môj manžel pred tromi týždňami zomrel. Rovno pred supermarketom Sainsbury's ho zrazil autobus. Bol tam len chvíľu, nahnevane mi vyčítal, aké vložky som kúpila, a v nasledujúcom okamihu ležal mŕtvy na ceste. Zranenia hlavy, povedali. V každom prípade mŕtvy. Ja som len stála a dívala som sa, ako tam leží. Ľudia pobiehali okolo, zháňali prikrývky a na chodníku bolo trocha krvi. Nie veľa. Potešilo by ho to. Neznášal nečistotu.

Všetci boli veľmi milí a chceli mi zabrániť, aby som videla jeho telo. Nemohla som im povedať, že som rada, že je preč. Dosť bolo jeho hlúposti.

2

Streda 9. júna 2010

Vdova

Do nemocnice prišla polícia. Samozrejme. Na pohotovosti sa dokonca ukázal aj detektív inšpektor Bob Sparkes, aby sa informoval o Glenovi.

Nič som mu nepovedala. Ani jemu, ani nikomu inému. Tvrdila som, že nemám čo povedať, že som priveľmi rozrušená. Trocha som plakala.

Detektív Bob Sparkes patrila veľmi dlho do môjho života – teraz je to vyše tri roky –, no verím, že zmizne spolu s tebou, Glen.

Kate Watersovej nič z toho nepoviem. Sedí v kresle v obývačke, drží šálku s čajom a pohodáva nohou.

„Jean,“ povie – už nie pani Taylorová, všimnem si – „ten to posledný týždeň musel byť pre vás hrozný. No konečne to už máte za sebou.“

Nehovorím nič, len sa uprene dívam na kolená. Nemá poňatia, čo som si preskákala. Vlastne nikto nemá. Nikdy som to nikomu nepovedala. Glen tvrdil, že tak to bude najlepšie.

Mlčky sedíme. Potom to skúsi inak. Vstane a vezme z rímky nad kozubom fotografiu – obidvaja sa na niečom smeje.

„Vyzeráte tak mlado,“ povie. „To bolo ešte predtým, než ste sa vzali?“

Prikývnem.

„Poznali ste sa dlho? Zoznámili ste sa v škole?“

„Nie, v škole nie. Zoznámili sme sa na autobusovej zastávke,“ odvetím. „Bol veľký fešák a vedel ma rozoznať. Mala som sedemnásť, bola som učnica v kaderníctve v Greenwichi a on pracoval v banke. Bol trochu starší a nosil oblek a elegantné topánky. Bol iný.“

Podávam to ako dajaký romantický príbeh a Kate Watersová ho hlce. Čmára do notesa, žmúri na mňa ponad malé okuliare a prikyvuje, akoby rozumela. No mňa nedobehne.

Pravdupovediac, Glen mi spočiatku vôbec nepripadal romantický. Naše schôdzky sa odohrávali väčšinou v tme – v kine, na zadnom sedadle jeho Escortu, v parku – a tam nebolo veľa času na rozprávanie. Pamätám sa však, keď mi prvý raz povedal, že ma ľúbi. Rozpálilo sa mi celé telo, každá jeho čiastočka. Prvý raz v živote som cítila, že žijem. Aj ja som mu povedala, že ho ľúbim. Bláznivo. Že nemôžem ešte ani spať, iba naňho myslím.

Keď som zasnene blúdila po dome, moja mama povedala, že je to z mojej strany „očarenie“. Nebola som si istá, čo to „očarenie“ znamená, ale chcela som byť navždy s Glenom. Potom povedal, že on cíti to isté. Myslím, že mama trochu žiarlila. Visela na mne.

„Priveľmi na tebe visí, Jeanie,“ povedal Glen. „Nie je zdravé chodiť všade so svojou dcérou.“

Usilovala som sa mu vysvetliť, že mama sa bojí chodiť von sama, ale Glen povedal, že je sebecká.

Bol veľmi ochranársky. V krčme mi vybral miesto ďaleko od baru – „Pri bare je to pre teba priveľmi hlučné“ – a v reštauráciách za mňa objednával, aby som ochutnala čosi nové – „Toto je vynikajúce, Jeanie. Len to ochutnaj“. A tak som ochutnávala a niekedy boli tie nové jedlá naozaj vynikajúce. A ak neboli, nepovedala som nič, aby som ne-

zranila jeho city. Keď som s ním nesúhlasila, stíchol. Neznášala som to. Mala som pocit, akoby som ho sklamlala.

Nikdy som nechodila s niekým ako Glen. S niekým, kto vedel, čo chce v živote dosiahnuť. Ostatní chlapci boli jednoducho – chlapci.

Keď ma o dva roky požiadal o ruku, nekľakol si. Privinul si ma k sebe a povedal: „Patriš ku mne, Jeanie. Patríme k sebe... vezmime sa.“

Dovtedy si získal už aj moju mamu. Prišiel s kvetmi – „Drobná pozornosť pre druhú ženu v mojom živote,“ povedal, čo ju rozosmialo. Rozprával sa s ňou o televíznom seriáli *Coronation Street* alebo o kráľovskej rodine a mama to zbožňovala. Povedala, že som šťastné dievča. Že vo mne prebudil moje ja. Že zo mňa niečo vytvorí. Videla, že mu na mne záleží. A záležalo.

„Aký bol vtedy?“ pýta sa Kate Watersová a nakláňa sa dopredu, aby ma povzbudila. Vtedy. Má na mysli pred všetkými tými škaredými vecami.

„Och, bol to milujúci muž. Veľmi okato mi prejavoval lásku, bol by mi zniesol modré z neba,“ odvetím. „Stále mi nosil kvety a darčeky. Hovoril, že som jeho jediná. Bola som tým všetkým celkom unesená. Mala som len sedemnášť.“

Páči sa jej to. Zapisuje si všetko tým smiešnym škrabopisom a dvíha hlavu. Potláčam smiech. Cítim narastajúcu hystériu, ale vyrazí zo mňa ako vzlyk a ona vystrie ruku a dotkne sa môjho ramena.

„Upokojte sa,“ povie. „Už je po všetkom.“

To teda je. Už nijaká polícia, nijaký Glen. Už nijaké jeho hlúposti.

Ani si nespomínam, kedy som to začala tak nazývať. Začalo sa to dávno predtým, ako som tomu dala meno. Mala som veľa práce, chcela som, aby naše manželstvo bolo dokonalé, počnúc svadbou v Charlton House.

Moja mama a otec sa nazdávali, že v devätnástich som ešte primladá, ale presvedčili sme ich. Vlastne, Glen ich

presvedčil. Bol taký odhodlaný, bol mi taký oddaný, že otec napokon súhlasil, a oslávili sme to fľašou Lambrusca.

Za svadbu zaplatili celý majetok, lebo som bola ich jedinú dieťa. Celé dni som si s mamou prezerala obrázkové časopisy pre nevesty a snívala som o svojom veľkom dni. Môj veľký deň. Upla som sa naň a vyplnila som si ním život. Glen do ničoho nezasahoval.

„To je tvoja parketa,“ povedal a zasmial sa.

Znelo to, akoby aj on mal svoju parketu. Asi tým myslel svoju prácu. Povedal, že je hlavný živiteľ rodiny. „Viem, znie to staromódne, Jeanie, ale chcem sa o teba postarať. Si ešte veľmi mladá a všetko je ešte pred nami.“

Vždy mal veľké plány, a keď o nich rozprával, zneli veľmi vzrušujúco. Chcel sa stať vedúcim pobočky, potom odísť a rozbehnúť vlastný biznis. Byť svojim vlastným pánom a zarobiť kopu peňazí. Predstavovala som si ho v nóbl obleku so sekretárkou a s veľkým autom. A ja, ja tu budem preňho. „Nikdy sa nezmeň, Jeanie. Lúbim ťa presne takú, aká si,“ povedal.

A tak sme kúpili dom číslo 12 a po svadbe sme sa doň nastahovali. A sme tu stále. Aj po všetkých tých rokoch.

Dom mal prednú záhradu, ale my sme ju zasypali štrkom, „aby sme si ušetrili kosenie trávy“, povedal Glen. Mne sa tráva celkom páči, ale Glen mal rád vo veciach poriadok. Na začiatku, keď sme sa tam spolu nastahovali, to bolo ťažké, lebo ja som bola vždy trocha neporiadna. Mama stále nachádzala pod mojou posteľou špinavé taniere a čudné chuchvalce ponožiek. Glen by zomrel, keby to videl.

Vidím ho pred sebou. Zafal zuby a prižmúril oči, keď ma raz večer, po tom, čo sme si vypili čaj, prichytil, ako rukou zmetám zo stola na zem omrvinky. Ani som si neuvedomila, že to robím – určite som to mimovoľne urobila veľakrát, ale potom som to neurobila už nikdy. Čo sa toho týka, prospelo mi to, naučil ma, ako robiť veci správne, takže dom bol pekný. Páčilo sa mu, keď bol pekný.

Na začiatku mi Glen povedal všetko o svojej práci v banke – akú má zodpovednosť, ako sa naňho mladší kolegovia spoliehajú, ako si zamestnanci jeden z druhého uťahujú, ako neznáša svojho šéfa – „Myslí si, že je lepší ako my, Jeanie,“ – a o Iudoch, s ktorými pracuje. Joy a Liz v zadnej kancelárii, Scott, jeden z pracovníkov pri priehradke, ktorý má príšernú pleť a pri všetkom sa červená, May, praktička, ktorá stále robí chyby. Nadšene som ho počúvala. Zbožňovala som, keď hovoril o svojom svete.

Aj ja som mu rozprávala o svojej práci, ale vždy sme sa dosť rýchlo vrátili späť k banke.

„Úprava vlasov nie je veľmi vzrušujúca práca,“ poznamenal, „ale ty ju robíš vynikajúco, Jeanie. Som na teba veľmi hrdý.“

Povedal, že sa postará, aby som sa cítila lepšie. A postaral sa. Vďaka Glenovej láske som sa cítila v bezpečí.

Kate Watersová sa na mňa pozerá, opäť urobí ten pohyb hlavou. Je dobrá, to sa musí uznať. Nikdy predtým som sa nerozprávala s novinármi, s výnimkou toho, že som ich požiadala, aby odišli. Nikdy som ich však nepustila do domu.

Roky prichádzali k dverám, prichádzali a odchádzali, ale do dneška sa dnu nedostal ani jeden. Glen sa o to postaral.

No teraz tu nie je. A Kate Watersová sa zdá iná. Povedala mi, že so mnou cíti „naozajstné spojenie“. Vraj má pocit, akoby sme sa poznali roky. A ja viem, čo tým myslí.

„Jeho smrť vás musela strašne zasiahnuť,“ prehodí a znova mi stisne rameno. Bez slova prikývnem.

Nemôžem jej prezradiť, ako som v noci nespala a žela-la si, aby bol Glen mŕtvy. No, nie práve mŕtvy. Nechcela som, aby mal bolesti alebo trpel, alebo čosi také, iba som chcela, aby tu už nebol. Snívala som o chvíli, keď mi zavolá policajt.

„Pani Taylorová,“ povie hlboký hlas, „je mi to veľmi ľúto, ale mám pre vás zlú správu.“ Pri očakávaní ďalších slov sa takmer rozosmejem. „Pani Taylorová, váš manžel sa zabil pri dopravnej nehode.“

Vtedy som sa uvidela – skutočne som videla samu seba –, ako vzlykám a zdvihnem telefón, aby som zavolala jeho mame a oznámila jej to. „Mary,“ hovorím, „je mi to veľmi ľúto, mám zlú správu. Ide o Glena. Je mŕtvy.“

Počujem, ako šokovane zalapá po dychu. Cítim jej žiaľ. Cítim súcit priateľov, podporu rodiny. Potom skryté vzrušenie.

Ja, smútiaca vdova. Len nech sa nerozosmejem.

Samozrejme, keď sa to naozaj stalo, pripadalo mi to takmer neskutočné. Jeho mame, tak ako mne, akoby sa na okamih takmer uľavilo, že je už po všetkom. Potom zložila telefón, oplakávajúc svojho chlapca. A neboli tam nijakí priatelia, aby mi prejavili súcit, a iba zopár členov rodiny, aby ma podporili.

Kate Watersová zašesteboce, že musí ísť na záchod a uvariť ďalší čaj, a ja to nechávam na ňu. Podám jej svoj hrnček a ukazujem jej záchod na prízemí. Keď odíde, rýchlo sa rozhliadnem po izbe, aby som sa uistila, že tam nie je nič Glenovo. Nijaké suveníry, ktoré by ukradla. Glen ma varoval. Porozprával mi o novinároch kopu historiek. Počujem spláchnutie toalety a napokon sa zjaví s táčňou a znova spustí, aká som pozoruhodná žena, taká lojálna.

Nespúšťam pohľad zo svadobnej fotografie na stene nad plynovou pieckou. Vyzeráme tam tak mlado, ako by sme sa len hrali a prezliekli sa do šiat našich rodičov. Kate Watersová si všimne môj pohľad a zvesí fotografiu zo steny.

Usadí sa na opierke môjho kresla a dívame sa na ňu spolu. Šiesty september 1989. Náš svadobný deň. Neviem prečo, no rozplačem sa – moje prvé skutočné slzy od Glenovej smrti – a Kate Watersová ma objíme.

3

Streda 9. júna 2010

Reportérka

Kate Watersová sa zahniezdila na stoličke. Nemala si predtým dávať tú kávu – káva a čaj, jej močový mechúr vysielal varovné signály. Možno bude musieť odbehnúť a nechať Jean Talyorovú samu s jej myšlienkami. V tomto štádiu hry to nie je dobrý nápad, najmä keď Jean trochu stíchla, popíja čaj a hľadí do diaľky. Kate zúfalo túžila, aby nepokazila vzťah, ktorý si s ňou práve budovala. Ocitli sa vo veľmi chúlостivej fáze. Stratia očný kontakt a celá atmosféra sa môže zmeniť.

Manžel Steve raz prirovnal jej prácu k stopovaniu zvierata. Priveľa si vypil a predvádzal sa na večierku.

„Dostáva sa bližšie a bližšie, kŕmi ich štipkami láskavosti a humoru, narážkami na peniaze, ktoré prídu, ponúka im šancu podať príbeh zo svojho pohľadu, kým jej nezobú z dlane. Je to skutočné umenie,“ povedal hosťom sediacim okolo ich jedáľenského stola.

Boli to jeho kolegovia z onkologického oddelenia a Kate tam sedela, nahodila svoj profesionálny úsmev a zamrmalala: „No toto, miláčik, ako dobre ma poznáš,“ a hostia sa nervózne smiali a popíjali víno. Pri umývaní riadu zúrila,

a keď hádzala panvice do drezu, na zem frkali mydliny, no Steve ju objal a na uzmierenie pobožkal.

„Vieš, ako veľmi ťa obdivujem, Kate,“ povedal. „V tom, čo robíš, si trieda.“

Opätovala mu božk, ale mal pravdu. Nadviazať okamžitý kontakt s podozrivým neznámym – dokonca nepriateľsky naladeným – bola občas hra alebo koketný tanec. Zbožňovala to. Zbožňovala príval adrenalínu, keď sa k dverám dostala prvá pred celou bandou, keď zazvonila a vnútri sa ozvali zvuky života, potom sa zmenilo svetlo na mliečnom skle, lebo sa blížila postava. A keď sa otvorili dvere, prepla na plný výkon.

Reportéri používajú na prahu rozličné techniky. Jeden kamarát, s ktorým nacvičovala, tomu hovoril „posledné šteniatko v košíku“, teda usiluj sa získať sympatie, druhý jej radil, aby sa sťažovala na šéfa, že ju sem znova posielal, a jeden jej raz strčil pod kabát vankúš, aby predstierala, že je tehotná, a spýtala sa, či môže ísť na záchod, aby sa tak dostala dnu.

To nebol Katin štýl. Mala vlastné pravidlá – vždy sa usmievaj, nikdy nestoj priveľmi blízko dverí, nezačínaj ospravedlňovaním a usiluj sa odvrátiť pozornosť od skutočnosti, že ideš po príbehu. Predtým používala systém fľaša mlieka, ale mliekari sú vymierajúci druh. Veľmi ju potešilo, že cez tieto dvere sa dostala tak ľahko.

Pravdupovediac, spočiatku nemienila ísť dnu. Chcela sa vrátiť do redakcie a dokončiť súpis svojich výdavkov, prv ako príde účet z jej kreditnej karty a vybieli jej bankové konto. Šéfa spravodajstva to však nezaujímalo.

„Choď a zaklop na vdovine dvere – máš to cestou,“ skríkol do telefónu Terry Deacon, prekrikujúc pustené rozhlasové správy. „Nikdy nevieš. Možno bude dnes tvoj šťastný deň.“

Kate si vtedy vzdychla. Okamžite vedela, o kom Terry hovorí. Existovala iba jedna vdova, s ktorou chceli tento týždeň všetci urobiť rozhovor, zároveň však vedela, že to bude trnistá cesta. Traja z jej kolegov z *Postu* to už skúsili

– a bola si istá, že ona bude poslednou reportérkou, ktorá na tie dvere zaklope.

Takmer.

Keď dorazila k odbočke do ulice Jean Taylorovej, automaticky si overila, či tam nie sú ďalší novinári, a hneď zbadala reportéra z *Timesov*, stojaceho pri aute. Nudná kravata, záplaty na lakťoch a vlasy naboku rozdelené cestičkou. Klasika. Posunula sa dopredu, lebo autá na hlavnej ulici sa plazili slimáčím tempom, ale jedným okom sledovala nepriateľa. Mohla by znova obísť blok a dúfať, že kým sa vráti, novinár odíde.

„Došlaka,“ zamrmlala, vyhodila blinker doľava a zabočila do vedľajšej ulice, aby zaparkovala.

O pätnásť minút, keď preletela noviny, si zapla bezpečnostný pás a znova naštartovala. Vtom jej zazvonil telefón a chvíľu sa prehrabávala v taške, kým ho našla. Keď ho vylovila, zbadala na displeji meno Boba Sparkesa a znova vypla motor.

„Ahoj, Bob, ako sa máš? Čo sa deje?“

Detektív inšpektor Bob Sparkes niečo chce – ako zvyčajne. Nebol typ chlapíka, ktorý volá, aby si len tak podebatoval, a bola by sa stavila, že hovor nebude trvať dlhšie než šesťdesiat sekúnd.

„Ahoj, Kate. Ďakujem, dobre. Veľa práce – vieš, ako to chodí. Robím na dvoch prípadoch, ale nič zaujímavé. Počuj, Kate, iba tak uvažujem, či stále robíš na prípade Glena Taylora.“

„Preboha, Bob, vari ma vidíš na obrazovke bezpečnostnej kamery? Práve sa chystám zaklopať na dvere Jean Taylorovej.“

Sparkes sa zasmial. „Bez obáv, pokiaľ viem, nie si na zozname sledovaných.“

„Mala by som niečo vedieť, kým sa s ňou stretnem?“ spýtala sa Kate. „Vyskytlo sa niečo nové odvtedy, čo Glen Taylor zomrel?“

„Nie, vlastne nie.“ Počula v jeho hlase sklamanie. „Rozmýšľal som, či si niečo nepočula ty. V každom prípade by som ocenil tip, ak Jean niečo povie.“

„Potom ti zavolám,“ odvetila. „Pravdepodobne mi však zabuchne dvere pred nosom. Ako to urobila všetkým ostatným reportérom.“

„Okej, ozvi sa.“

Zložil. Pozrela na telefón a usmiala sa. Štyridsaťjeden sekúnd. Nový rekord. Keď ho nabudúce uvidí, musí ho podpichnúť.

O päť minút sa vrátila na ulicu Jean Taylorovej, tentoraz tam už novinári neboli, a zamierila k dverám.

A teraz tu sedí a potrebuje príbeh.

Božemôj, ako sa mám sústrediť? pomyslela si, zarývajúc si nechty do dlane, aby odvrátila pozornosť od mechúra. Nie – nezaberá to.

„Prepáčte, Jean, mohla by som použiť vašu toaletu?“ spýtala sa s ospravedlňujúcim úsmevom. „Čaj cez človeka len tak letí, však? Uvarím nám ďalší, ak dovoľíte.“

Jean prikývla a vstala z kresla, aby jej ukázala cestu. „Tadiaľto,“ povedala a ustúpila nabok, takže Kate sa mohla popri nej prešmyknúť do vytúženého útočiska toalety na prízemí.

Keď si umývala ruky voňavým mydlom pre hostí, zdvihla hlavu a zachytila v zrkadle odraz svojej tváre. Vyzerám trochu unavene, pomyslela si, uhladila si neposlušné vlasy a poklopkala si končekmi prstov po vačkoch pod očami, ako ju to učilo dievča, ktoré jej občas robilo masáž tváre.

Keď sa ocitla v kuchyni sama a čakala, kým zovrie voda, letmo preletela lístočky prichytené magnetmi na chladničke. Nákupné zoznamy a pozdravy z dovoleníek, nič zaujímavé. Fotografia Taylorovcov z reštaurácie na pláži s usmievajúcou sa dvojicou, ktorá dvíha poháre k fotoaparátu. Glen Taylor, rozstrapatené tmavé vlasy, dovolenkový úsmev, a Jean, tmavoplavé vlasy učesané na túto príležitosť a úhľadne zastrčené za uši, vychádzkový, teplom trochu rozmazaný mejkap, úkosom pozerá na manžela.

Obdivne, alebo so strachom? uvažovala Kate.

Posledné dva roky si na žene z fotografie očividne vyrabali svojju daň. Jean sedí a čaká na ňu v širokých noha-